

SESSIÓ 3 - Tema 6 del Catecisme
DÉU PARE MAI NO ENS ABANDONA
Pàgines 12 I 13 del Segon Quadern

“L’Aliança de Déu amb els homes durarà sempre”

ELS OBJECTIUS

- **Conèixer la fe:** descobrir la primera part de la història de la Salvació i de les accions salvadores de Déu a favor de la humanitat. Presentar Abraham, Moisès i David.
- **Iniciar en la litúrgia:** Conèixer l’Altar com a centre de les nostres esglésies i signe de la centralitat de Jesucrist en la vida de l’Església i de cada cristià.
- **Viure la fe:** La confiança en Déu és l’element definitori de la fe. Com Abraham, Moisès i David.
- **Ensenyar a pregar:** Descobrir els Salms com la gran pregària d’Israel i de l’Església, centrant-nos en el salm 23 de David.
- **Encoratjar a la vida cristiana i a la missió:** Entendre que la comunitat cristiana te una llarga història i que nosaltres no som els primers a creure, sinó que ens incorporem a una llarga trajectòria d’homes i dones que han viscut confiant en Déu.

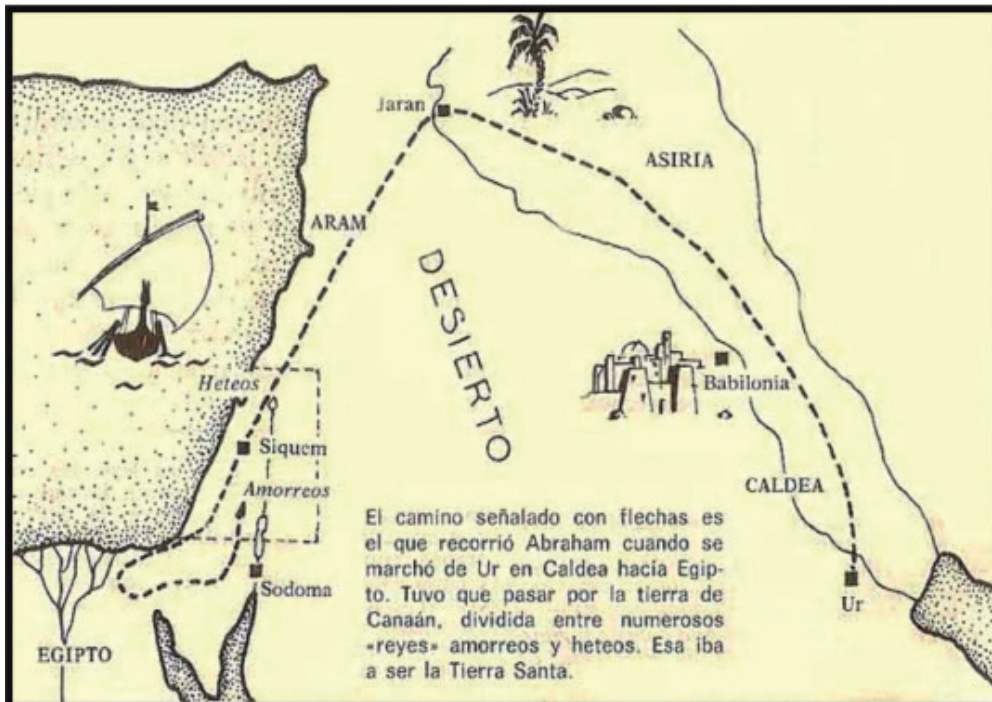
ELS PASSOS DE LA SESSIÓ D’AVUI

1. Resem i passem llista.
2. Completem el mapa de la **pàgina 12** . És una activitat que ja vam fer el curs passat però que val la pena repetir per situar als nens en un espai concret, on va començar la salvació.
3. Llegim el **tema del catecisme**. Serà important **tenir la Bíblia a mà**, per anar llegint les citacions que el text ofereix. A mesura que va progressant el treball, anem apuntant els noms de Abraham, Moisès i David, en la segona activitat de la pàgina 12. Igualment caldrà ajudar a relacionar els noms ab els dibuixos, tan els del quadern, com els del catecisme. Fem-los adonar de la **presència dels personatges en la línia de petjades** que ens acompanya aquests dies.
4. L’actitud de tots ells és la **confiança en Déu**. En aquella època, la cultura estava molt vinculada a la terra i els ramats, per això el poble d’Israel coneixia molt bé la feina dels pastors i quan parlaven de Déu deien que era com un gran pastor del poble. Ho reflexa molt bé el salm 23 de David: *“El Senyor és el meu pastor, no em manca res; em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l’aigua i allí em retorna. Em guia per camins segurs, per l’amor del seu nom. Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m’asserena i em conforta”*.

5. Per acabar, un dels nens o tots junts llehi l'oració final de la pàgina 25 del catecisme.

***Quina alegria, Senyor!
Perquè aquesta història d'amor pels homes
és també la nostra història.
En recordar les meravelles que fas et lloem,
et beneïm, et donem gràcies.
Som hereus de la teva promesa.***

HISTÒRIA D'ABRAHAM

La història del poble d'Israel es troba en l'Antic Testament. Tot va començar amb un personatge anomenat Abraham, un nòmada que va recórrer l'Orient Pròxim, des de Mesopotàmia fins a Egipte, i es va instal·lar definitivament a Palestina.

Uns 2000 anys abans de Crist les tribus nòmades transhumaven amb les seves pertinences i els seus ramats per Mesopotàmia. En una d'aquestes tribus, Abraham va rebre la crida de Déu perquè es posés en camí cap a una terra que el mateix Déu li mostraria. Déu li va fer una promesa: serà el pare d'un gran poble, amb una descendència molt nombrosa. Abraham va obeir Déu. Així que, com qualsevol pastor nòmada d'aquells temps, es va posar en camí.

Així doncs, el primer que va rebre Abraham fou una ordre: "surt de la teva terra". També va rebre una promesa:

- La seva descendència serà nombrosa i posseirà una terra.
- Rebrà una benedicció molt especial de Déu.
- El que farà serà crucial per a la humanitat.

El poble d'Israel vivia juntament amb altres pobles que tenien els seus propis déus. Però, aviat, el Déu d'Israel

es va manifestar com un Déu molt diferent: no com un Déu llunyà i poderós sinó com un Déu que convidava a una nova vida per formar un gran poble. **Déu va establir una aliança amb Abraham i el seu poble: Ell seria el seu Déu, i el poble es deixaria conduir per Ell.** Déu vol conduir el seu poble pel camí de la justícia i de la vida.

Amb aquest Déu, tan diferent dels altres, es dialoga i s'estableixen relacions i aliances. Va ser Abraham qui va iniciar la història de les relacions entre Déu i el seu poble. En el llibre del Gènesi s'explica la relació entre Déu i els qui són considerats els patriarques d'Israel: Abraham, Isaac i el fil d'aquest, Jacob. El mateix Jesús es referia a Déu tal com ho va aprendre de les Sagrades Escripures: "el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob"

Des del moment en què Abraham va respondre a la crida de Déu, tot el que va viure després ho va fer en diàleg amb Déu. Déu li va posar per nom "Abraham" (pare de la multitud). Però ell ja era ancià i no tenia cap fill de la seva dona. Abraham es va dirigir a Déu i Aquest el va escoltar: malgrat trobar-se en la vellesa, Abraham i Sara van tenir un fill, Isaac.

Un dia, Déu va demanar a Abraham **que li oferís a Isaac en sacrifici.** De camí al lloc del sacrifici, Isaac va preguntar-li on estava l'animal que havien de sacrificar. Abraham va respondre "Déu proveirà", mostrant així la seva fe i confiança en Déu. Encara que Abraham no entenia el que Déu li demanava, la seva confiança en Ell estava per sobre de tot.

Els sacrificis humans han estat una **pràctica religiosa de molts pobles i cultures.** Alguns pobles veïns al poble d'Israel també els practicaven. Per això, el relat del sacrifici s'ha d'incloure dins de les pràctiques religioses de l'època. Però aquest relat ens proposa dos ensenyaments:

- La fe es posa a prova constantment. El creient no sempre ho comprèn tot, però malgrat tot es fia de Déu.
- Aquest relat condemna els sacrificis humans d'alguns pobles veïns, com els filisteus i els cananeus.

El Déu d'Abraham crida a la vida i no vol la mort. Déu mai abandona aquells qui confien en Ell. Qui confia rep el compliment de la promesa.

Tot el relat d'Abraham està escrit per explicar què significa tenir fe. Abraham va confiar, es va deixar guiar per Déu, i va sortir de la seva terra seguint la seva crida, sense saber quin seria el seu destí. Es va convertir en un pelegrí a qui Déu va anar marcant el camí. Confiava en les promeses de Déu. La fe és confiança. Abraham, a partir del diàleg constant amb Déu, va anar canviant la seva vida segons les indicacions de Déu. Si Abraham no hagués seguit la crida de Déu, mai hagués nascut el poble d'Israel en el qual va néixer Jesús. Es considera Abraham el "pare en la fe".

La fe fa avançar les persones: encara que no vegin amb claredat el destí final que Déu va construir a les persones de fe com Abraham. Tant els jueus com els musulmans i els cristians consideren Abraham el "pare dels creients".

Què vol dir això?

- Abraham va rebre la promesa de Déu que d'ell naixeria un poble amb el qual Déu establí una relació de diàleg i proximitat. Aquest fou el poble d'Israel, el poble de Déu que es perllonga ara en l'Església.
- Abraham va respondre a la crida de Déu amb la fe, es va comprometre i es va deixar guiar per Ell.
- Els cristians del NT i Pau de Tars van veure en Abraham una persona de fe. Abraham va viure tota la seva

vida responent a la voluntat de Déu:

- Va sortir de la seva terra abandonant una vida centrada en si mateix.
- Es va convertir en pelegrí.
- Va aconseguir viure una nova vida, que mai va imaginar.

MOISÈS

En Abraham es troben els orígens del poble d'Israel, però en Moisès està el seu naixement com a poble. Moisès va ser el líder que va guiar el poble d'Israel des d'Egipte fins la terra promesa.

MOISÈS, UN NEN ADOPTAT SALVAT DE LES AIGÜES

El faraó pensava que els israelites eren un perill per Egipte i decideix matar els nens per evitar que augmentessin en nombre. Moisès fou salvat i adoptat per la filla del faraó. Amb el temps, Moisès va descobrir els seus orígens i va prendre consciència de l'opressió que patia el seu poble, i va decidir abandonar la cort. Això va passar entorn l'any 1300 aC.

En un primer moment, Moisès volia lluitar ell sol contra l'esclavitud del seu poble, però els seus germans hebreus no van comprendre la seva actitud i li van retreure que volgués liderar-ho tot sol. Per altra banda, Moisès temia la venjança del faraó i per aquest motiu el va abandonar. Moisès es va refugiar al país de Madian on va formar una

família i va viure en pau. Mentre, els seus germans hebreus, patien l'opressió i demanaven a Déu que els alliberés de la seva situació.

LA CRIDA DE DÉU

Déu recordava la promesa que li va fer a Abraham i que va mantenir amb el seu fill Isaac i el seu nét Jacob: alliberar el seu poble. Però l'alliberament no va arribar per una forma extraordinària sinó que no fa ver per mitjà de Moisès.

Moisès vivia una vida tranquil·la amb la seva família i ja havia abandonat la seva lluita personal contra l'opressió del faraó. De la mateixa manera que ho va fer amb Abraham, Déu va demanar a Moisès que es posés en marxa, que sortís de la seva terra i que confiés en el seu ajut.

Moisès, igual que va fer Abraham, va respondre afirmativament a la proposta de Déu. Moisès es convertiria així en el llibertador del seu poble.

LA MISSIÓ D'ALLIBERAR EL SEU POBLE, LA SORTIDA D'EGIPTE I EL DESERT

Moisès va demanar al faraó que deixés marxar els hebreus, però aquest encara els va sotmetre a treballs més durs. Déu no acceptava l'opressió i l'esclavitud del seu poble: això es va manifestar en el signe de les deu plagues. Després de les plagues, el faraó va permetre la sortida dels israelites. Aquella mateixa nit, els israelites va iniciar el ritu de la Pasqua (que significa el "pas" de l'esclavitud a la llibertat). Consistia a menjar pa àzim (sense llevat) i un xai, i així poder iniciar el camí ben aviat. La sang dels xais sobre el llindar de les portes era el senyal perquè els seus primogènits no morissin en la darrera de les plagues. Des d'aleshores, la Pasqua és la festa més important del poble d'Israel.

Un cop van haver marxat, el faraó es va penedir d'haver-los alliberat i va marxar rere d'ells. Uan van arribar al mar Roig, les aigües es van obrir perquè poguessin seguir el seu camí. Un cop van arribar al desert, Déu va continuar ajudant el seu poble. De dia els acompanyava en forma de núvol; de nit, en forma de columna de foc. També els va proporcionar manà caigut del cel per menjar, i aigua que va brollar de la roca que Moisès va tocar amb el seu bastó.

L'ALIANÇA ENTRE DÉU I EL POBLE D'ISRAEL

Durant el camí pel desert, **a la muntanya del Sinaí, es va produir la trobada de Moisès amb Déu. El Senyor li va revelar el seu desig de pactar una aliança: el poble es comprometia a escoltar la veu de Déu i seguir els seus manaments; Déu, a canvi, el protegiria sempre. Israel es convertia, així, en el poble de Déu.**

El poble va acceptar i Déu li va lliurar a Moisès la seva Llei (o Decàleg) a la muntanya del Sinaí. Aquests manaments, gravats en pedra, es van guardar en l'arca de l'aliança que el poble va portar sempre amb ell. Des d'aquell moment, la Pasqua i la Llei es van convertir en la base per la vida del poble d'Israel, perquè les dues estan relacionades amb el seu alliberament. Però mantenir-se fidel a Déu no va ser fàcil. En diverses ocasions, durant la travessia pel desert, el poble va desconfiar de Moisès i de Déu, fins i tot van construir ídols que eren falsos déus, com el vedell d'or, per adorar-los.

UN DÉU ALLIBERADOR EL DÉU DE MOISÈS

El poble d'Israel va anar aprenent al llarg de la seva vida i de la seva història qui és Jahvé, el seu Déu. Per al poble d' Israel, la sortida d'Egipte i la Llei de Déu que van rebre de Moisès són els esdeveniments més importants de la seva història com a poble, i l'arrel de la seva fe en Déu. Un bon israelita recorda una i altra vegada que Déu els va alliberar i que els va lliurar la Llei al Sinaí, com es canta en els Salms.

- Déu és qui crida i qui surt a la trobada de les persones (com va fer amb Abraham i Moisès)
- Déu és sensible al patiment i al dolor dels homes i les dones.
- Déu actua en la història per mitjà de persones que accepten la seva crida i es comprometen.
- Déu estableix sempre una diàleg, una relació d'aliança.
- Déu acompanya sempre i compleix la seva promesa de salvació.

En el Nou testament i la tradició cristiana veuen en Moisès la figura de Crist:

- Moisès va proclamar la Llei de Déu en el Sinaí; Crist va proclamar la llei de l'amor.
- Moisès va portar el poble a la llibertat, la Pasqua; Crist, amb la seva mort i resurrecció, estableix una Pasqua nova. Ara ja no és la sang d'un xai la que allibera sinó la mort de Jesús a la creu.

Moisès va aparèixer en la Transfiguració de Jesús per recordar que la vida i les seves accions són essencials en la relació de Déu amb la humanitat al llarg de la història. Al llarg de la seva predicació, Jesús va fer nombroses referències a la Llei de Moisès. Jesús no la rebutjava sinó que la va superar: va proposar un canvi en l'interior del cor, una conversió.

DAVID

Una vegada el poble va superar les dificultats i es va instal·lar a Palestina, la terra promesa, es va iniciar un període de gran prosperitat. Jerusalem es va convertir en la capital del regne i en la ciutat on van regnar David i Salomó.

Abans de morir, Moisès va nomenar Josuè com el nou cap del poble. Ell va conquerir la terra promesa cap a l'any 1200 aC. Josuè va repartir les terres entre les dotze tribus d'Israel que portaven el nom dels dotze fills de Jacob. Després de la conquesta de Canaan, els israelites van patir atacs dels pobles veïns. Déu els va socórrer, com va fer a Egipte, i va cridar alguns homes i dones perquè assumissin la defensa de les tribus unides: els jutges. La Bíblia esmenta dotze jutges. El més conegut fou Samsó, conegut per la seva extraordinària força, que va perdre quan Dalila li va tallar el cabell mentre dormia.

A mesura que passava el temps, **les tribus israelites** es van adonar que necessitaven un millor sistema per defensar-se. Van veure que els pobles veïns més forts tenien al capdavant un rei, i **van considerar que ells també en necessitaven un. Així que li van demanar a Déu.**

Déu els va advertir que un rei poderós els podria oprimir i demanar-los riqueses, terres i obediència, però el poble va insistir. Saúl fou el primer rei d'Israel. Però Saúl, a diferència d'Abraham i Moisès no va seguir la voluntat de

Déu i, per tant, no va ser un rei just.

L'ELECCIÓ DE DAVID

Déu va rebutjar Samuel per la seva infidelitat, així que va encarregar al profeta Samuel que busqués un nou rei per a Israel. Samuel se'n va anar a Betlem buscant la casa de Jesé on va conèixer els seus fills. Samuel va escollir David, el fill menor que pasturava el ramat. David va acceptar la missió que Déu li encomanava i va confiar en Ell. Així ho va demostrar amb la seva lluita amb Goliat. Després de la seva victòria sobre Goliat, David va passar a formar part de la cort de Saúl. Però Saúl començà a sentir enveja de David perquè Déu el protegia. Així que David va haver de fugir, malgrat sempre havia estat lleial al rei. Això va succeir entorn l'any 1000 abans de Crist.

EL REI DAVID I LA PROMESA DEL MESSIES EL REI DAVID

Quan va morir Saúl, les tribus van escollir com a rei a David, que s'havia guanyat el respecte del poble. Confiant sempre en Déu, David va vèncer els pobles del voltant i va conquerir Jerusalem, que es va convertir en la capital del regne. Per mostrar que Déu és el centre de la vida del poble i la seva salvació, David va portar a Jerusalem l'arca de l'aliança amb les Taules de la Llei.

Malgrat David també cometés pecats (va aprofitar que era rei per conquistar a una dona), també es va penedir, i la Bíblia ens el descriu com un home de gran cor. Va tenir un fill, Absalon, que es va rebel·lar contra David. David és el model de servidor de Déu: és fidel a Déu i compleix la promesa de ser la força salvadora del seu poble.

LA PROMESA DE DAVID

El profeta Natan va anunciar a David que la seva descendència ocuparia el tron per sempre. Aquesta promesa va donar esperança al poble d'Israel i es va concretar en l'arribada del Messies, que portaria l'alliberament definitiu per al poble. "Messies" significa "ungit" amb oli. La persona ungida es considerava l'escollida per Déu, per això David va ser ungit per Samuel.

Quan Jesús va iniciar la seva predicació, els jueus es preguntaven si ell era el Messies que esperaven: fort i poderós com un rei, com ho va ser David. Però Jesús no era així, i per això molts jueus no es van reconèixer com el Messies salvador.

Per aquest motiu en els evangelis es relaciona Jesús amb David, a través dels ascendents del seu pare Josep i per néixer a Betlem. Pels cristians Jesús és el llibertador definitiu que Déu li va prometre al rei David.

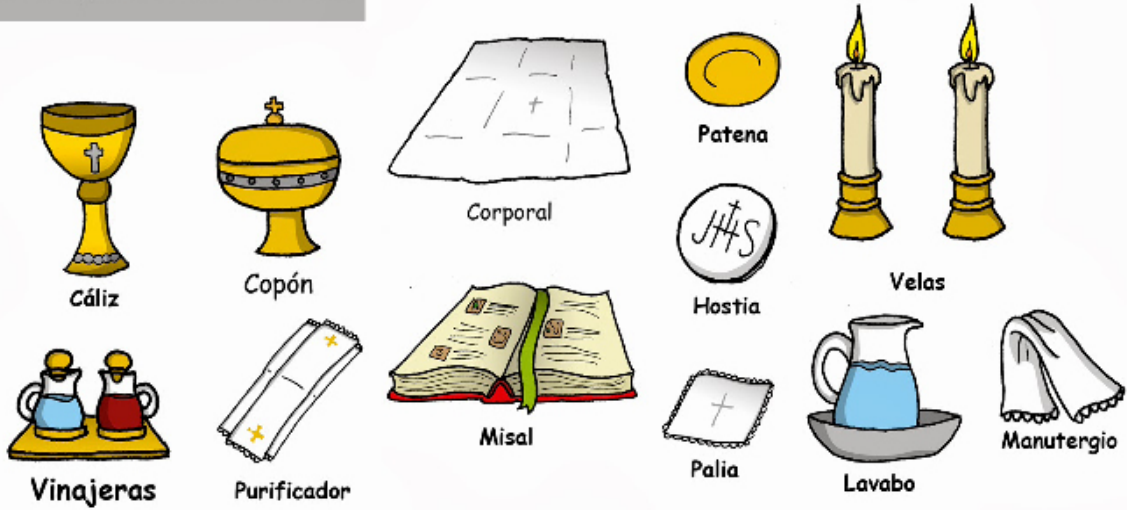
EL NACIMIENTO DE MOISÉS

El rey de Egipto, por miedo a que los israelitas se volvieran un pueblo grande y fuerte, mandó matar a todos los niños que nacieran. Une los puntos y descubre como Iocabed escondió a su hijo.

Làmina per pintar, Festa de tots Sants.

LOS OBJETOS LITÚRGICOS

ELS OBJECTES LITÚRGICS

